

ת"ד 16/06/17 - מדינת ישראל נגד שי גודקאר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

16 דצמבר 2018

ת"ד 16-06-17 מדינת ישראל נ' גודקאר

מאשימה	בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר מדינת ישראל
נאשם	נגד שי גודקאר ע"י ב"כ עו"ד אבי דוויק

גזר דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, לפיו ב- 01/11/2016 הוא נהג באוטובוס בתוך מתחם בית החולים שיבא ועצר ליד המכון האונקולוגי.

הנוסעת ז' כ', ילידת 1944, החלה לרדת מהאוטובוס בתחנה, דרך הדלת האחורית, הנאשם נהג בחוסר זהירות, לא נתן תשומת לב לדרך, לא נקט בכל האמצעים להבטחת שלום הנוסעים, סגר את דלת האוטובוס טרם סיימה הנוסעת לרדת- הנוסעת נפלה החוצה כאשר רגל ימין על הכביש, הנאשם החל בנסיעה, עלה עם גלגל האוטובוס על רגל הנוסעת, וכתוצאה מהשברים המרוסקים שנגרמו לה, רגלה נקטעה מתחת לברך.

הוראות החיקוק לפיהן הובא הנאשם לדין הן: גרם חבלה של ממש - בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א, התנהגות הגורמת נזק - לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961, ונהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר בהאשמות המיוחסות לו. לפי גרסתו, הנוסעת בכלל היתה במצב עמידה על שתי רגליה בתוך המדרכה "במרחק אמה" מדופן האוטובוס - שעה שפתח בנסיעה, אשר על כן לא ניתן לייחס לו כל עבירת תעבורה.

גרסתו נדחתה ולעניין זה ראה את הכרעת הדין מיום 12/06/2018.

ביום 19/11/2018 טענו הצדדים לעניין הענישה שיש להטיל בנסיבות האירוע נשוא הדיון כאן.

טיעוני התביעה:

מטעם התביעה העידה הנוסעת ז' על הקורות אותה בעקבות התאונה.

עמוד 1

בעת התאונה היתה בת 72 ובלשונה "החיים שלי נהרסו" מאישה עצמאית שעבדה בהתנדבות בטיפול בחסויים הפכה למוגבלת הליכה, אשר סובלת מכאבי פנטום במקום בו היא נעזרת בפרוטזה, היא מתקשה מאוד לטפל בבעלה המטופל באונקולוגיה.

בעלה של הנפגעת - מר כ' י' תיאר אף הוא את המצב הקשה והבלתי צפוי אליו הם נקלעו בעקבות התאונה. לפי דבריו: "החיים שלנו נהרסו, התהפכו לגמרי, מה שלא היה צפוי כלל".

ב"כ המדינה הצביעה על תוצאות התאונה הקשות. הגם שכתב האישום דיבר בלשון סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה, הרי שהתוצאה מבחינת חומרת הפגיעה מלמדת שמדובר באירוע שכולו בתוך הרף הגבוה שמתחם תקנה 21(ג) לת"ת, מכאן הבקשה של המדינה בין שאר העונשים לעונש של מאסר ממש מאחורי סורג ובריש ופסילה ממושכת מנהיגה.

באשר למתחם הענישה הנוהג מפנה התביעה:

1. ע"פ 5787/04, שם קבע בית המשפט כי יש להעביר מסר ברור ומרתיע ולא ענישה סלחנית, זאת לדעת פסק הדין שם מדבר - על גרם מוות ברשלנות - ואינו תואם את המקרה כאן.

2. פסק דין 49512-7-13 שומיר -נ- מדינת ישראל שם אישר בית המשפט עונש של מאסר בפועל של 8 חודשים פסילה של רישיון הנהיגה למשך 7 שנים, ומאסר על תנאי של 12 חודשים ל- 3 שנים.

במקרה שם הנפגע בן 16 וחצי הוא נסע ברכב למול רכב הנאשם, כתוצאה מהפגיעה שכב מחוסר הכרה למשך חודשים רבים, וכיום הוא סובל מנכות גבוהה וקשה כמו כן הוא עיוור בעין ימין וסובל ממגבלות פיזיות רבות, מגבלות ששיבשו חיי משפחה שלמה.

3. ת.ד. 1105-10-09 מדינת ישראל נ' אוחיון שם הוטלו -8- חודשי מאסר במצטבר לעונש מאסר אחר, וחמש שנות פסילת רישיון. במקרה שם נהג רכב פגע בשני רוכבי אופניים וגרם להם לפציעות קשות.

טיעוני ההגנה:

העידה בת זוגתו של הנאשם על הסבל שעבר על הנאשם, מעת התרחשות התאונה ועד היום. הוא לא ישן בלילות, הצער שחש על התרחשות האירוע שינה גם את מהלך חייו. יש לו -4- ילדים לפרנס והעבודה בנהיגה היא מקצועו היחיד. הנאשם ביקש את זכות הדיבור, וביקש את סליחת הנפגעת.

ב"כ הנאשם בטיעונו להקלה בעונש הציג את קשייו של הנאשם כאשר הנהיגה היא מקצועו היחידי מעולם לא היה

מעורב בתאונת דרכים, למרות היותו נהג רכב ציבורי בשש שנים אחרונות, לא זאת אף זאת, האישום לפיו הובא הנאשם לדין מדבר על עבירה לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה, ולא הסעיף החמור יותר בנושא הרשלנות.

עוד הפנה הסנגור במסגרת מתחם הענישה לפסק הדין של בית משפט זה ת.ד. 116-08-13 שם הוטלו על הנאשם 11 חודשי פסילה בפועל, ו- 3 חודשי עבודות שירות, כאשר הרשלנות היתה גבוהה יותר והנפגע, רוכב אופנוע, נאלץ לעבור קטיעה של חלק מהרגל, וחלק מהיום נזקק לכיסא גלגלים לצורך ניידותו.

קביעת מתחם הענישה - רף עליון .

הצדדים הציגו מתחמי ענישה קיצוניים, ההגנה מחד, עונשי פסילת רישיון נהיגה של מספר חודשים - ללא עונש מאסר של ממש, ומאידך התביעה, עונשי מאסר של 8- חודשים ופסילת רישיון נהיגה של שנים רבות.

ב.פ. 5854-05-14, הורשע הנאשם, נהג אוטובוס, לפי הודאתו, בעבירה של אי הבטחת בטחון נוסעים, עבירה לפי 436 לתקנות התעבורה (עבירה במהותה הדומה לעבירה כאן) ועבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, במקרה הדומה למקרה כאן, נוסעת ירדה מהאוטובוס כאשר זה פתח בנסיעה. הנוסעת נפלה מהאוטובוס רגלה נמחצה מתחת לגלגל האוטובוס, כף רגלה נקטעה כתוצאה מהדריסה.

העונש שהטיל בית המשפט היה 4- חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, פסילה מלנהוג למשך 18 חודשים, 6- חודשי מאסר על תנאי למשך 3- שנים ותשלום פיצוי (עונשי) לנפגעת בסך 5,000 ₪.

עוד למתחם הענישה כפי שהוצגו בפסיקה הקיימת רע"פ 2564/12 קרני נ- מדינת ישראל קבע בית המשפט.

" לענישה ההולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

ברע"פ 3764/05 ורד בן זויה נ' מדינת ישראל הנ"ל, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת, חיילת ללא עבר תעבורתי או פלילי, שנגזרו עליה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 5 שנות פסילה, בנסיבות של גרם חבלה של ממש לילד בן 6, הולך רגל במעבר חצייה.

ברע"פ 1583/14 יאיר שמיר נ' מדינת ישראל (פורסם נבו) נדחה ערעור על גז"ד בו הושת עונש של 8 חודשי מאסר ופסילה בפועל ל- 7 שנים, על נהג שהורשע בגרם ת"ד קשה בשל פניית פרסה במקום אסור, כתוצאה ממנה סבל הנפגע מחבלת ראש קשה, פגיעה מוחית ושבר באגן.

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל [פורסם נבו] שינה ביהמ"ש מגזר דינו של בימ"ש קמא וגזר 3 חודשי מאסר בפועל במקום 6 חודשי עבודות שירות שנגזרו, על נהג אוטובוס, שחצה צומת באור אדום ופגע בנהגת ובביתה ילדה בת 4, פגיעות קשות. בנוסף נפסל רישיון הנהיגה של הנאשם ל- 24 חודשים.

7257/12 גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם נבו] אישר ביהמ"ש העליון הטלת 6 חודשי מאסר בפועל [בניגוד עמוד 3

להמלצת שרות המבחן] וכן פסילה למשך שש שנים, על הנאשם שפגע בהולכת רגל במעבר חצייה וגרם לה פגיעה רב מערכתית וקוגניטיבית קשה. הולכת הרגל הייתה מורדמת ומונשמת, שוחררה לביתה כעבור 8 חודשים כשהיא נכה בשיעור 175% נכות תפקודית ונזקקת להשגחה וליווי תמידי.

ברע"פ **3616/13** רמו רז נ' מדינת ישראל [פורסם נבו], הפחית ביהמ"ש העליון את העונש מ-12 חודשי מאסר בפועל ל-8 חודשי מאסר בפועל, וכן אישר פסילה למשך חמש שנים, על הנאשם, כבן 18 שפגע ב-2 הולכות רגל במעבר חצייה וגרם להן חבלות של ממש קשות ביותר.

בעפ"ת **33756-02-13** אמין טאהא נ' מדינת ישראל [פורסם נבו] נדחה ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש לתעבורה בתל אביב, אשר השית עונש של מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים ופסילת רישיון הנהיגה למשך 7 שנים, על נאשם שפגע פגיעה קשה מאוד בהולכת רגל במעבר חצייה, כאשר התאונה התרחשה בשל חוסר ריכוז בנהיגה בהתקרבו למעבר.

בעפ"ת **27014-01-14** מדינת ישראל נ' מיכאלוב [פורסם נבו] נדחו ערעורים ביחס לגזר דין בו הושתו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל ופסילה לתקופה של 8 שנים, בגין תאונת דרכים בה נגרמו חבלות קשות לנהג הרכב המעורב, אשר נותר מוגבל פיזית ומרותק לכיסא גלגלים.

מקרים בהם הענישה נקבעה ברף תחתון:

בעפ"ת **36094-10-11** רוקסנה שטרית נ' מדינת ישראל [פורסם נבו] בעניינה של נאשמת שפגעה ב-3 הולכות רגל וגרמה להן לפציעות חמורות בהן, שברים בגפיים ובעמוד השדרה, דימום מוחי, אשפוז במחלקת טיפול נמרץ, ניתוחים מורכבים, וכן שיקום ממושך, ביהמ"ש המחוזי התערב באופן משמעותי בגזר דינו של בימ"ש קמא והפחית את משך פסילת הרישיון מחמש שנים ל-11 חודשים. בנוסף נדונה הנאשמת בגזר הדין המקורי לריצוי 400 שעות של"צ ול-10 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים. יוער כי עסקינן בנהגת שהודתה מיד, ללא הרשעות קודמות משך 13 שנות נהיגה, אמא ל-2 ילדים שהייתה בהריון בעת מתן גזר הדין, והוצג תסקיר חיובי מאד בעניינה ע"י שמ"מ.

בעפ"ת **38184-02-12** שמעון דהן נ' מדינת ישראל [פורסם נבו], בוטל רכיב המאסר ל-4 חודשים בפועל, בגין ת"ד בנסיבות של נהיגה ברכב לא תקין (צמיגים) במהירות וגרם חבלות קשות ל-2 מעורבים, (שברים מרובים פגיעת ראש ניתוח ושיקום ממושך בבית חולים לוינסטין) עקב מצב רפואי קשה של הנאשם שסבל ממחלה קשה, היה נכה ומרותק לכיסא גלגלים ונזקק לטיפולים רפואיים מורכבים.

בעפ"ת **24519-02-15** [מחוזי ת"א] מוטולה נ' מדינת ישראל [פורסם נבו] נאשם לא ציית לתמרור עצור, נהג בקלות ראש ופגע ברוכב קטנוע, שנחבל חבלות קשות, רגלו נכרתה מעל לברך, סבל משברים ופגיעות נוספות. כב' הש' רענן בן יוסף בערעור, ביטל לגמרי מאסר בעבודות שירות שבגזר הדין והותיר את רכיב הפסילה בפועל למשך 11 חודשים, כפי שגזר ביהמ"ש קמא. ביהמ"ש קבע כי: "כשעסקינן בתאונת דרכים הגורמת חבלה, בוודאי חבלה קשה כפי שאירע, על בית המשפט לשקלל בעיקר את מידת רשלנותו של הנהג הפוגע ואת הנזק שנגרם לנפגע".

באותו מקרה למרות שהנזק לנפגע היה רב, מצא ביהמ"ש הנכבד כי הרשלנות הייתה נמוכה. כגורם מאזן נוסף בהחלטתו ציין ביהמ"ש את עברו התעבורתי התקין של הנאשם (7 הרשעות מ-87).

בעפ"ת **27057-11-14** [מחוזי נצרת] איפרח נ' מדינת ישראל [פורסם נבו], הנאשם פגע בהולך רגל על המדרכה,

וגרם לו: שברים באגן, שבר בזרוע, שברים בעמוד השדרה, קונטוזיה ריאתית, שבר בארובת העין, שבר בחוליה צווארית, ובנוסף פגיעת ראש.

כב' סגן הנשיא הש' ד"ר אברהם אברהם, קיבל את מתחם הענישה שקבע ביהמ"ש קמא ביחס לרכיב המאסר שהוא: **"בגבול התחתון ללא מאסר כלל ואף ללא מאסר מותנה ובגבול העליון מאסר בפועל בין מספר חודשים"**. בית המשפט המחוזי קבע כי טווח הענישה הנהוג במקרים דומים לגבי רכיב הפסילה, נע בין 3 חודשים ל- 18 חודשים. ביהמ"ש התחשב בגילו הצעיר של הנאשם בהעדר הרשעות מ- 2006 ובהמלצות שירות המבחן, וקיצר את הפסילה ל- 8 חודשים.

בעפ"ת **15665-07-14** מרדכי לב נ' מדינת ישראל [פורסם נבו], פגע הנאשם במהירות גבוהה ברכב שעצר לפניו, נחבלו 6 נוסעים, בהם חבלות של ממש ל-3 נוסעים, כולל שברים מרובים, וחבלות פנימיות. אחת הנפגעות ספגה שברים בחוליות עמוד השדרה ונותרה משותקת. ביהמ"ש קיבל את הערעור על חומרת העונש, ביטל את המאסר בעבודות שירות שבגזר הדין, קבע כי די במאסר מותנה, וקיצר את רכיב הפסילה בפועל לשנתיים. ביהמ"ש קבע כי מתחם הענישה כולל ברף הנמוך מאסר מותנה ופסילה הנמנית במספר חודשים.

לגבי הגבול העליון, ביהמ"ש לא התערב בקביעת בימ"ש קמא שקבע כגבול עליון מאסר בעבודות שירות ו-6 שנות פסילה, אולם העיר כי הפער בין הגבול התחתון לעליון כפי שנקבע גדול מדי. ביהמ"ש גזר את העונש בגבול התחתון בהתחשבו בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וותק נהיגה, נסיבות אישיות, היות הנאשם אב ל- 7 המתפרנס מנהיגה, הודייתו בראשונה, וחרטה.

בעפ"ת **36980-03-15** ירמי נ' מדינת ישראל [פורסם נבו] הנאשם פגע בהולכת רגל על מעבר חצייה, גרם לחבלות של ממש קשות, כריתת אצבעות ובהמשך כריתת כף רגל שמאל. כב' הש' סאאב דבור, דחה את הערעור על רכיב המאסר בעבודות שירות שבגזר הדין ואישר בכך 4 חודשי מאסר בעבודות שירות. ביהמ"ש המחוזי קיצר את רכיב הפסילה בפועל לשנתיים במקום 3 שנים.

לעניין מתחם הענישה נקבע כי זה כולל: רכיב מאסר הנע בין מאסר על תנאי ל- 8 חודשי מאסר, ופסילה בפועל של רישיון הנהיגה, לתקופה שבין 11 חודשי ל- 4 שנים.

המסקנה העיקרית הנובעת מכל האמור היא כי במידה רבה הענישה המקובלת בביהמ"ש כוללת רכיבי ענישה חומרים, מאסר בפועל או בעבודות שירות ופסילה ארוכה בפועל. עם זאת, טווח הענישה רחב למדי, ומושפע בעיקר ממידת הרשלנות (בהתאם לעיקרון המנחה) ומנסיבותיו הייחודיות של כל מקרה.

סוף דבר

בקביעת העונש הראוי במקרה כאן יש לדעת כי הענישה הספציפית יש ותיקבע ביחס ישיר לחומרת הפגיעה, לעוצמת ההתרשלות ולפי מידת הזהירות שחב הנאשם כלפי הנפגע.

בהתאם לסעיף 40 א לחוק העונשין בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם יש גם מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, הודאה בכתב האישום, ואף בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה או במידת האשם

העולה מהתנהגותו.

במקרה כאן, בהיות הנאשם נהג אוטובוס הוא חב בחובת זהירות קונקרטית לשלום הנוסעים, לעניין זה ראה תקנה 436 לתקנות התעבורה.

בהתחשב בעברו התקין יחסית של הנאשם מחד, ומאידך בסבל הרב שגרם הנאשם באופן נהיגתו באותה העת, לצד כפירתו באישומים המיוחסים לו, שלא לקח אחריות על אופן נהיגתו באותה העת, דבר שגרם להבאת הנפגעת לבית המשפט, ובאפשרות של בית המשפט להתרשם ממידת הנזק שנגרם לה ולמשפחתה מכלי ראשון, מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מטיל על הנאשם תשלום פיצוי כספי (עונשי) בסך 7,500 ₪ לנפגעת. הנאשם יפקיד במזכירות בית המשפט סך 7,500 ₪ כפיצוי לנפגעת ז' כ' ת.ז. מס' 0000000 וזאת עד 15/01/2019. הפיצוי יעבור לנפגעת ע"י המזכירות. ב"כ המאשימה תעביר היום למזכירות בית המשפט טופס פרטי הנפגעת לצורך ביצוע ההפקדה.
2. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3- שנים בפועל.
3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לשנה וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
4. אני מטיל על הנאשם 6- חודשי מאסר והמאסר הוא על תנאי למשך 3- שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה בלא רישיון נהיגה תקף.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ט, 16 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.